

women Today

Organizația Națiunilor
Unite pentru Educație,
Știință și Cultură

Comisia Națională
a României
pentru UNESCO

WOMEN MAKE THE NEWS:

*The fight for gender equality & mass
media as a tool for women's empowerment*

Organizația Națiunilor
Unite pentru Educație,
Știință și Cultură

Comisia Națională
a României
pentru UNESCO

Comisia Națională a României pentru UNESCO

- Str. Anton Cehov nr. 8 sector 1, București, cod 011998
- Tel.+4 (021) 231.13.33 / 231.32.24
- Fax: +4 (021) 230.76.36
- Web: www.cnr-unesco.ro
- E-mail: cnr@cnr-unesco.ro

Cuvânt de deschidere

Cea de-a doua ediție a Academiei Tinerelor Femei abordează o problematică de actualitate - "Mass-media ca instrument pentru emanciparea femeilor", fiind totodată o extensie a subiectului propus în ediția anterioară - "Lupta împotriva xenofobiei, extremismului și agresiunii". În continuare, Academia își propune analiza evenimentelor aflate pe ordinea de zi a UNESCO și identificarea unor soluții viabile în contextul evoluțiilor tehnologice actuale.

Massmedia influențează și modelează componenta socială, drept urmare are un rol esențial în percepția generală privind rolul femeii în societate. Există o legătură inextricabilă între media și dimensiunea socială, politică, economică, motiv pentru care utilizarea într-un mod favorabil a instrumentelor tehnologice reprezintă un element esențial în popularizarea mesajelor cu impact.

Cercetarea în domeniul mass media și al tehnologiilor de comunicare este sprijinită de comunitatea internațională, fiind creată, în acest sens, **UNESCO UNITWIN (University Twinning and Networking Programme) Network on Gender, Media and ICTs**, o rețea universitară menită să promoveze egalitatea de gen și participarea femeilor la activități de cercetare prin metode inovatoare.

În spiritul **Platformei Beijing pentru Acțiune**, adoptată în 1995, ce rămâne un fundament în lupta pentru emanciparea femeii, UNESCO a sporit semnificativ numărul inițiativelor de reprezentare feminină în sfera digitală. Începând cu anul 2015, UNESCO și *Alianța Globală pentru Mass-media și Gen (GAMAG)* organizează "**Femeile Fac Știrile**", o inițiativă globală ce propune eliminarea disparităților de gen și implementarea unor strategii în vederea accentuării rolului femeilor în spațiul media, un interes special fiind acordat spațiului online. Continuând cu o inițiativă din 2018, UNESCO a lansat, cu sprijinul Cambridge University Press, prima extensie Chrome pentru **egalitatea de gen**, axată pe sport, numită Her Headline, concepută pentru a evidenția limbajul sexist în mass-media sportivă.

Proiectul Academiei Tinerelor Femei, organizat de către Comisia Națională a României pentru UNESCO, se raliează eforturilor internaționale, materializate în cadrul programelor UNESCO. Cea de-a doua ediție își propune promovarea statutului femeii prin intermediul instrumentelor media, contribuind astfel la o mai mare implicare la nivel local și regional în realizarea unor politici de coeziune care să ofere șanse și oportunități egale femeilor și bărbaților.

Dr. Ani Matei,
Secretar - General al Comisiei Naționale
a României pentru UNESCO

Agenda celei de-a doua ediții a *Academiei UNESCO a Tinerelor Femei*

- **Prezentare "Tipuri de poze și tehnici"** - Mihai NICOLAE (fotograf al echipei Burda România);
- **Atelier despre Realitatea Virtuală (VR)** - experimentarea unor instrumente noi de media.

Ziua 4

- **Tips & Tricks despre designul și procesarea imaginii** - Cristian GARCIA (șef retuș Burda România);
- **Atelier de fotografie** - Mihai NICOLAE;
- **Prezentare "Libertatea de exprimare"** - Diana COLCER (redactor șef Cosmopolitan Romania);

Ziua 1

- **Alocuțiuni introductive** - Daniela POPESCU (coordonatorul proiectului, expert în cadrul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO), Jacques RAO (consultant în cadrul Comisiei Naționale a Franței pentru UNESCO), Ana DUMITRESCU (fostă reprezentantă a UNESCO Paris), Alexandra TIMOFTE (reprezentant al tinerilor) și Susana PLETEA (COO al Burda România).

Ziua 2

- **Vizită** la Comisia Națională a României pentru UNESCO;
- **Prezentare** - Națiunile Unite și egalitatea de gen în societatea

- **Modul de instruire jurnalistică** - Susana PLETEA;
- **Vizită la Televiziunea Națională Română**, cu sprijinul Departamentului Emisiuni pentru Minoritățile Naționale.

Ziua 5

- **Training "Accesul femeilor la media digitale, la noi tehnologii radio și la jurnalismul TV"**;
- **Training "Social media drept instrument de informare"**;
- **Workshop pentru realizarea de materiale journalistice care să fie incluse în revista proiectului - "Women Today"**.

Ziua 6

- **Festivitate de încheiere, decernarea diplomelor acordate de Burda România și de CNR UNESCO.**

contemporană - Victoria POPESCU (fost ambasador în cadrul Ministerului Afacerilor Externe);

- **Prezentare a viziunii europene asupra egalității de gen și a oportunităților egale pentru femei și bărbați** - Rodica PRECUPETU (fost consilier guvernamental pentru drepturile omului/drepturile minorităților);
- **Prezentarea trustului media Burda România** - Susana PLETEA (COO la Burda România);
- Tur al orașului București; vizită la Elite Art Gallery.

Ziua 3

- **Training de simulare a unei echipe editoriale** - Susana PLETEA și Mara COMAN (redactor șef Marie Claire România);

Să ne amintim!

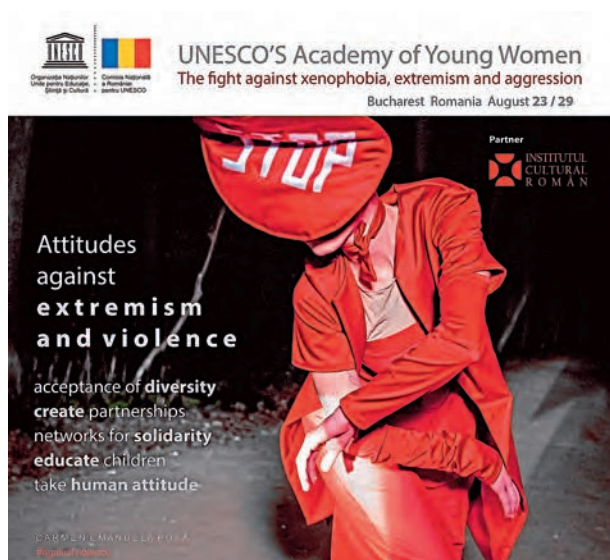
Prima ediție a Academiei UNESCO a Tinerelor Femei

Dr. Daniela Popescu

Comisia Națională a României pentru UNESCO a organizat în perioada 23-29 august 2017 ediția pilot a Academiei UNESCO a Tinerelor Femei, la care au fost invitați să participe tineri din peste 10 state – **Italia, Slovenia, Turcia, Serbia, Bulgaria, Belarus, Ucraina, Moldova, Franța, Grecia, Cipru, România**. Tema ediției a fost „Lupta împotriva xenofobiei, extremismului și agresiunii”, având ca scop promovarea educației ca instrument esențial pentru crearea unei societăți non-conflictuale, incluzive, în care egalitatea între sexe este respectată.

Printre participanți s-au numărat cel puțin 50% femei care sunt formatori, antrenori, mentori, educatori în ONG-uri sau care au propria afacere privată cu beneficiari/clienți femei. Proiectul a vizat atât bărbați, cât și femei, pentru a facilita înțelegerea diferențelor de mentalitate dintre aceștia și pentru a analiza sensibilitățile fiecărui gen. S-a subliniat faptul că trebuie depuse eforturi deosebite în lupta împotriva conflictelor culturale, a agresiunii, a violenței față de femei. Prin intermediul proiectului, s-a exprimat astfel dorința de a contribui la stabilirea unei societăți bazate pe înțelegere și pe solidaritate, o societate a non-violenței, dialogului, cooperării și păcii.

Prima ediție a proiectului a avut o serie de rezultate remarcabile, înregistrând: 10 numere de newsletter; o revistă care a fost prezentată la Paris în cadrul Conferinței Generale UNESCO din noiembrie 2017; peste 100 de apariții în mass media; o platformă online rămasă deschisă prin care trainerii, organizatorii și participanții discută proiecte sau subiecte legate de incluziunea socială și egalitatea de gen etc.; o platformă online deschisă pentru viitoarele proiecte care vizează implicarea tinerilor și alte activități UNESCO etc.

Daniela Popescu —

O femeie cu viziune

Interviu consemnat de Eliza Vasilescu și Sebastian Bercheșan

Prima ediție a Academiei UNESCO pentru Tineretele Femei a avut loc la București, în luna august a anului 2017 și a avut ca tema centrală "Lupta împotriva xenofobiei, extremismului și agresiunii". În urma succesului primei ediții, a luat naștere cea de-a doua ediție a Academiei, organizată între 13 și 18 mai 2019, la București, ce a avut ca tema "Mass-media ca instrument pentru emanciparea femeilor". Având în vedere că nevoia de a pune la dispoziția femeilor instrumentele tehnologice de comunicare necesare este mai relevantă ca niciodată, proiectul și-a propus să promoveze idei precum obținerea de oportunități egale atât pentru femei, cât și pentru bărbați, de a organiza sesiuni de training și educație în domeniul mass-media.

În contextul actual, în mileniul 3, există încă situații în care femeile sunt discriminate și oprite. Pentru a obține un statut decent, similar statutului bărbaților în societate și pentru a lupta împotriva discriminării și a violenței de toate tipurile, este nevoie de o mai mare implicare în acest tip de problematică.

Experiența de 25 de ani în cadrul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO, m-a determinat să demarez o serie de proiecte care încurajează emanciparea femeii, pornind de la o întrebare simplă, dar fundamentală: Cum pot realiza un cadru favorabil pentru creșterea gradului de conștientizare în ceea ce privește problematica feminină?

În primă fază, m-am axat pe identificarea impedimentelor cu care se confruntă femeia secolului XXI și pe identificarea soluțiilor la acestea. La nivel societal, este nevoie de o înțelegere aprofundată a modului în care putem avea o societate coezivă, bazată pe înțelegere și colaborare mutuală, un viitor clădit pe participarea femeii în toate procesele: economice, sociale și culturale. De asemenea, proiecte precum Academia UNESCO a Tinerelor Femei, își propun o implicare mai activă a factorilor decizionali locali și regionali în ceea ce privește aplicarea unor politici coerente legate de oportunitățile femeilor și bărbaților, în concordanță cu principiile stabilite de ONU și alte instituții.

Q: Ce înțelegeți prin emanciparea femeilor?

DP: Secolul XXI, rebelul și dezinhăbatul secol XXI, nu este încă pe deplin scutit de prejudecăți. Una dintre aceste prejudecăți, poate cea mai rezistentă la schimbare, este statutul de inferioritate al femeii în raport cu bărbatul. Spațiul public și decizia politică, de importanță majoră pentru existența tuturor, atât pentru femei, cât și pentru bărbați, au fost din Antichitate până aproape de zilele noastre o arie de manifestare preponderent masculină, limitându-se sau chiar interzicându-se prezența femeii în spațiul public. I-a fost destinat însă celălalt spațiu al existenței umane - cel privat, al familiei, căminului, gospodăriei, al creșterii copiilor. Iar de la atribuire până la izolare și exil nu a rămas decât un pas.

Daniela Popescu: coordonatorul proiectului, expert în cadrul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO.

Q: Cum promovează UNESCO egalitatea între femei și bărbați?

DP: Pentru a ne juca rolul în viață, avem nevoie de șanse egale și libertate.

Egalitatea de gen rămâne una dintre prioritățile globale ale UNESCO până în 2021, motiv pentru care organizația se va asigura că egalitatea de gen este reflectată atât în toate politicile sale, cât și în programele sale.

În ultimii douăzeci de ani s-au înregistrat progrese importante ale relației instituționale dintre Secretariatul UNESCO de la Paris și statele membre pe acest subiect. UNESCO prioritizează egalitatea de gen prin educație, fiind unul dintre obiectivele centrale ale comunității internaționale, propunându-și îndeplinirea sa până în 2030. Aceste inițiative au valențe multiple: pe de o parte, educația fetelor și implicit, a femeilor, iar pe de altă parte, este un element esențial pentru o dezvoltare sustenabilă și pentru șlefuirea edificiului păcii.

Q: Care sunt cele mai mari provocări în promovarea emancipării femeilor?

DP: Astăzi, izolarea geografică, statutul minorităților, sărăcia, violența domestică, o educație limitată, sarcinile apărute prea devreme, uneori chiar la vârsta copilăriei, reprezintă mari provocări în promovarea emancipării femeii. De asemenea, regăsim în continuare atitudini și mentalități rigide și tradiționale privind statutul și rolul femeilor, aceste idei vetuste împiedicându-le să își exercite pe deplin dreptul de a beneficia de educație. Pentru a obține un statut decent, similar statutului bărbaților în societate, și pentru a lupta împotriva discriminării de toate tipurile, femeile trebuie să ia atitudine, să aibă încredere în propriile forțe și să fie organizate. Numai astfel își vor face auzită vocea.

Q: Cum acționează UNESCO România în fața acestei situații?

DP: În primul rând, vreau să menționez mesajul UNESCO privind emanciparea femeii, acesta fiind unul clar: femeile și bărbații trebuie să se bucure de șanse, oportunități, alegeri și cunoștințe în calitate de cetățeni egali. În ceea ce privește CNR UNESCO, am inițiat și implementat la nivel internațional o serie de proiecte prin care să identificăm și ulterior să îndepărtăm discrepanțele de gen. Un exemplu relevant în acest sens este reprezentat de proiectele noastre: Academia UNESCO a Tinerelor Femei, Future Folk, Metamorphoses, sărbătorirea Zilei Femeii în cadrul Organizației Națiunilor Unite.

Q: Puteți explica scopul Academiei Tinerelor Femei?

DP: Academia Tinerelor Femei, program de participare finanțat de către UNESCO și coordonat de mine, este dovada faptului că politicile UNESCO acordă o atenție specială statutului femeilor în lume. Prima ediție a Academiei, din anul 2017, s-a finalizat cu o serie de proiecte promițătoare, care au avut scopul de a informa, de a sensibiliza și a influența categorii largi de oameni în încercarea de atenuare a stereotipurilor și de modelare a mentalităților.

Întrebarea pe care s-a bazat prima ediție rămâne de actualitate: "Ce pot face eu în comunitate, în țara mea, pentru a contribui la rezolvarea problemelor legate de statutul femeii și a aduce o schimbare în bine?". În acest sens, anul acesta am vizat o arie nișată, cea a jurnalismului de diferite tipuri și au apelat la instrumentele educației non-formale, precum și la cele ale învățării prin experimentare pentru a aduce în prim plan femeia în mass-media.

În general, ne propunem teme care au impact asupra vieții noastre de zi cu zi, dorind să promovăm valoarea adevărată. Acestea pot oferi noi perspective și noi soluții în pilonul central de combatere a discriminării și violenței; există numeroase module de formare, axate pe comunicare organizațională, mass-media, educație interculturală, creare de (pro-) atitudini împotriva extremismului și violenței de orice fel, precum și parteneriate și rețele de solidaritate.

Q: Cum putem preveni stereotipurile de gen prin mass-media și educație?

DP: Este nevoie mai ales de un efort susținut din partea societății, efort ce trebuie direcționat pe două coordonate principale: educația și mass-media.

Dacă ne raportăm la educație, aceasta are un rol central, deoarece mediul educațional instituțional este fundamental în promovarea egalității de gen. Este o condiție necesară pentru realizarea egalității de facto, revizuirea curriculei școlare permițând o viziune cuprinzătoare asupra experiențelor femeilor din medii diverse. Mass-media are rolul de a modela idei și tipuri comportamentale și are un impact vital asupra modului în care este percepută egalitatea de gen și rolul femeii în societate. Este de menționat faptul că în toate statele europene există legislație și instituții care își propun să asigure egalitatea de gen și să ofere șanse egale în viață atât bărbaților, cât și femeilor. Cu toate acestea, discriminarea bazată pe rațiuni de gen se regăsește la nivelul statisticilor, motiv pentru care trebuie descurajate atitudinile sexiste și trebuie susținută educația societății, astfel încât stereotipurile legate de rolul femeii să se atenueze, iar femeile să își poată pune în valoare pe deplin talentul, pregătirea, capacitatea de dialog, de performanță.

În spiritul reglementărilor și recomandărilor ONU - UNESCO, care plasează egalitatea de șanse între prioritățile lumii de astăzi și ca factor de progres al omenirii în următorul deceniu, CNR UNESCO a propus prin proiectul său, Academia UNESCO a Tinerelor Femei - ediția a II-a, deschiderea unei noi ferestre către un viitor în care femeile să aibă o voce mai pregnantă în media.

Q: Cum poate o femeie să fie emancipată și să-și mențină, totodată, feminitatea?

DP: Oricine trebuie să practice la standarde înalte meseria pe care și-a ales-o. Acesta este fundamentul pe care se clădește o carieră de durată: profesionalismul. Apoi să îndrăznească, să aibă curaj, să se implice ... cu feminitate. Să-și cunoască bine potențialul, valoarea și, firește, să pretindă pe măsură. Pentru că excesul de modestie, care poate fi suprapus peste feminitate, poate fi uneori păgubos. Le sfătuiesc pe femei să se analizeze, să se evalueze cu

Misterele programului Photoshop dezvăluite la sediul Burda Romania.

luciditate și obiectivitate și apoi, să-și caute acel loc social care le poate pune în valoare, pastrându-le în același timp neștirbită feminitatea.

Q: Credeți că egalitatea între femei și bărbați a progresat în România?

DP: Deși încă identificăm o serie de stereotipuri legate de statutul femeilor, cea mai cunoscută fiind imaginea femeii casnice, consider că egalitatea de gen a înregistrat un anumit progres în România. În primul rând, numirea unei femei în funcția de prim-ministru a reprezentat un pas important în îndepărtarea anumitor concepții tradiționale privind ocuparea unor funcții politice de către femei. Identificăm, de asemenea, o creștere semnificativă a numărului femeilor cu o carieră în domeniul economic și politic. În ceea ce privește dimensiunea științifică, educația, sănătatea, cultura în România, există un număr mult mai mare de femei care lucrează în aceste domenii decât în majoritatea statelor europene. În contextul aderării României la Uniunea Europeană au avut loc transformări legislative și instituționale importante: acquis-ul comunitar a fost transpus în legislația românească, iar în cadrul Ministerului Muncii s-a creat o instituție specializată - Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați, condusă de un ministru adjunct. Anul trecut, Guvernul României a adoptat o Strategie națională pentru promovarea oportunităților egale dintre femei și bărbați (2018 - 2021). În 2019, în perioada 6 - 11 mai, România a celebrat Săptămâna Șanselor Egale, iar ziua de 8 mai a fost declarată Ziua Șanselor Egale între Femei și Bărbați. Tematica de gen a fost și una dintre prioritățile României pe parcursul Președinției Consiliului Uniunii Europene, mandat pe care l-a desfășurat cu succes în perioada 1 ianuarie - 30 iunie 2019.

Q: Cum au posibilitatea organizațiile neguvernamentale să promoveze emanciparea femeilor? Dar la nivel de individ ce se poate face?

DP: ONG-urile, mai ales prin intermediul Cluburilor și Asociațiilor pentru UNESCO, pot iniția programe care să permită crearea unui cadru social și politic propice pentru evoluția comunităților și implicit, pentru fundamentarea egalității de gen. Organizațiile neguvernamentale ale căror inițiative vizează emanciparea femeii, au succes într-o proporție foarte mare, reușind să consolideze ideea de independență și de asumare a unui proces decizional propriu. Cât despre ceea ce putem face în mod individual, consider că o participare activă în cadrul activităților conduse de ONG-uri va oferi ocazia femeilor defavorizate să intre în sferele sociale și politice, greu de accesat până acum.

Acest lucru m-a implusionat și pe mine în momentul în care am candidat pentru funcția de președinte al Federației Europene a Asociațiilor și Cluburilor pentru UNESCO, după ce în Federația Mondială fusesem prima femeie aleasă în consiliul de conducere. A fost un drum plin de provocări, mai ales din cauza faptului că spațiul masculin de reprezentare din cadrul UNESCO a dominat încă de la începuturile organizației până spre ultimii ani.

Q: Trebuie să participe bărbații la promovarea egalității de gen?

DP: Egalitatea de gen este o responsabilitate a indivizilor, indiferent de genul acestora. Ținând cont de faptul că mulți bărbați sunt implicați în problemele de gen, consider că ei au un rol esențial în construirea egalității. Doar prin eforturile susținute ale femeilor și bărbaților se poate realiza progresul către o societate mai bună. Proiectul nostru și, în general, toate proiectele UNESCO vizează în egală măsură participarea la evenimente atât a bărbaților, cât și a femeilor, facilitând înțelegerea diferențelor de mentalitate dintre ei și pentru a analiza sensibilitățile fiecărui gen. Rezultatele așteptate, în cele din urmă, sunt o înțelegere mai profundă a problemei cheie și a modului în care putem realiza o societate non-violentă prin educație publică.

Q: Credeți că egalitatea de gen va fi obținută la nivel mondial până în 2030?

DP: Trebuie avute în vedere progresele înregistrate la nivel global privind egalitatea de gen. Cu toate acestea, este un drum lung până la obținerea unei egalități de gen. Într-o civilizație a iubirii, "speranțele însuflețesc inimile și chiar înșelându-ne, ne fac să trăim plăceri rare."

Problematika feminină

în inițiativele UNESCO

Educația reprezintă elementul fundamental în inițiativele UNESCO de emancipare a femeii și, totodată, elementul ce poate diminua stereotipurile de gen.

Secolul al XXI-lea e unul reprezentativ pentru atingerea obiectivului egalității de gen. Raportându-ne la acțiunile inițiate de UNESCO, vom identifica o diversitate de programe, orientate în funcție de coordonatele culturale, sociale și geografice. În ultimii ani, a crescut semnificativ specificitatea proiectelor, observându-se o atenție sporită asupra îndeplinirii egalității de gen prin intermediul educației.

Pentru a avea toate clarificările conceptuale necesare și pentru a înțelege exact în ce manieră acționează UNESCO la nivel internațional privind problematika feminină, este nevoie să definim egalitatea de gen. Conform *UNESCO Priority Gender Equality Action Plan (2014-2021)*, "egalitatea de gen se referă la drepturi, responsabilități și oportunități egale între femei și bărbați, fete și băieți. Aceasta presupune ca interesele, nevoile și prioritățile atât ale femeilor, cât și ale bărbaților să fie luate în considerare, recunoscându-se diversitatea la nivelul grupurilor de femei și bărbați." Având în vedere această definiție, inegalitatea de gen din zilele noastre devine un adevăr inexorabil, motiv pentru care s-au observat schimbări importante în modul de abordare al problemei. Se remarcă o predilecție către acțiunile orientate la nivel local sau regional, și nu către niște practici universale, ce nu țin cont de caracteristicile zonei în care se acționează.

Important de menționat e faptul că realizarea egalității de gen se află într-o relație de interdependență cu *Agenda 2030 pentru Dezvoltare Durabilă*, motiv pentru care problematika feminină se încadrează în categoria priorităților globale. Prin intermediul unor programe de tipul *Spotlight Initiative*, UNESCO și implicit,

ONU, doresc o abordare nouă, multianuală, centrată pe eliminarea tuturor formelor de violență împotriva femeii.

UNESCO contribuie la crearea unui mediu de învățare favorabil egalității de gen, oferind o viziune autentică și holistică în cadrul proiectelor sale. Astfel, distingem inițiative coordonate pe 5 traiectorii importante. În Educație, UNESCO promovează egalitatea prin accesul la educație, prin crearea unui context și a unor practici care să favorizeze învățarea, precum și crearea unor viitoare perspective profesionale. În ceea ce privește Științele Naturale, UNESCO susține dezvoltarea aptitudinilor femeilor și diseminarea informațiilor ce contribuie la o dezvoltare sustenabilă și echitabilă, oferindu-le șansa de a avansa în domeniile abordate prin intermediul unor burse de cercetare, un exemplu în acest sens fiind Programul de burse private L'Oréal și UNESCO "Pentru Femeile din Știință". În domeniul Științelor Sociale și Umaniste, UNESCO inserează aspecte ce țin de egalitatea de gen într-un mediu social incluziv. Prin Cultură, se asigură accesul femeilor la viața culturală.

Ultimele inițiative ale UNESCO vizează colaborări multisectoriale de tipul Parteneriatului Global pentru Educația Fetelor și Femeilor - "O Viață mai Bună, un Viitor mai Bun". Prin intermediul acestei platforme, UNESCO permite guvernelor, organizațiilor bilaterale și multilaterale, sectorului privat, societății civile, fundațiilor o implicare activă în îndepărtarea carențelor ce ne împiedică să atingem obiectivul final.

Egalitatea prin educație se află într-un raport de coexistență cu cealaltă prioritate globală a UNESCO de la acest moment - Africa. Drept urmare, au fost inițiate o serie de proiecte prin care disparitățile de gen să fie diminuate. Având în vedere că acest parteneriat își propune să sporească numărul oportunităților de învățare pentru adolescente și femei, este important să menționăm unele dintre succesele înregistrate începând cu anul 2011: "Gender-Sensitive Training of Teachers and School Principals for Girls' and Women's Access, Participation and Advancement in Mathematics, Science and Technology Education in KENYA and LESOTHO", "Literacy Project for Girls and Women in SENEGAL", "Crowd-Sourcing Girls' Education to Reduce Drop-Out Rates in ETHIOPIA and TANZANIA".

Începând cu anul 2016, au fost desemnați laureați ai Premiului UNESCO pentru Educația Fetelor și Femeilor, onorând astfel inovațiile deosebite și contribuțiile făcute de indivizi, instituții și organizații pentru a promova educația fetelor și a femeilor.

La nivelul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO, observăm un interes deosebit pentru programe ce abordează problematika feminină. Emanciparea femeilor și oferirea unor șanse echitabile sunt doar câteva din criteriile esențiale pentru evoluția întregii societăți. La bază, toți de bucurăm de titulatura de ființe umane, nefiind relevante diferențele de gen. De ce nu ne-am bucura și de drepturi egale, fără să mai construim stereotipuri în jurul unor idei distonante?

Drumul spre obținerea drepturilor. Femei care au schimbat istoria.

Lupta pentru câștigarea identității - Începutul mișcării feministe

de Mircia Andreea-Florentina

*Dorința de a obține independență și drepturi egale
a inspirat multe femei din întreaga lume să ia
atitudine și să aleagă calea protestelor.*

Drepturile de care femeile se bucură în ziua de astăzi nu au reprezentat o condiție fundamentală încă de la începutul timpurilor. Femeile au trecut dintotdeauna drept slujnice, mame devotate sau servitoare ale bărbaților, însă niciodată nu au fost văzute ca fiind suficient de capabile pentru a avea acces la educație, pentru a putea urma o carieră sau pentru a putea lua conducerea în diferite domenii de natură profesională, fiind necesare secole de lupte pentru a obține dreptul de a fi văzute ca ființe umane cu drepturi egale într-o lume dominată de bărbați. În articolul ce urmează, vom face o trecere în revistă a celor mai importante momente istorice încă de la începuturile mișcării feministe și până în secolul al XIX-lea inclusiv, cu

scopul de a ne îndrepta atenția asupra originilor mișcării pentru drepturile femeilor și de a ajuta astfel la înțelegerea dificultăților întâmpinate de acestea în lupta lor pentru câștigarea identității. Rolul femeii în societate, menționat deja în paragraful de mai sus, a fost încă de la crearea orânduirii sociale unul bine definit. Femeile nu dețineau dreptul la vot, dreptul la educație, la independență și nu puteau avea acces la oportunități în domeniul profesional - se puteau bucura însă doar de dreptul la o serie de restricții, la o multitudine de posibilități existente la care ele nu aveau și nu vor avea vreodată acces. Singurele activități permise unei femei trebuiau să fie desfășurate în interiorul sferei private a propriei gospodării, acolo unde puteau fi observate îndeaproape și ținute sub control de către tații sau soții lor.

În secolul al XIX-lea, acest sistem de valori ce levita în jurul femeii a fost numit **cultul domesticității** sau **cultul adevăratei feminități**. Însă încercări ale femeilor ce aveau ca scop apărarea poziției acestora nu numai în societate, ci și în lume în general, sunt atestate documentar încă dinainte ca acestui sistem să îi fie atribuit vreun nume. Astfel, **Christine de Pizan**, autoare și moralistă de origine franceză, a fost în secolul al XV-lea prima femeie care a menționat în scrierile ei importanța femeii în societate, încurajând totodată femeile să își cultive calitățile lor remarcabile. Încercări au existat și de-a lungul secolelor al XVI-lea și al XVII-lea, cel mai important eveniment istoric ce merită menționat fiind **Marșul Femeilor de la Versailles** (1789), atunci când un grup de femei a reușit în sfârșit să dovedească că și sexul slab poate deține puterea. Femeile s-au răzvrătit atunci împotriva lipsei hranei și a creșterii prețurilor, reușind să facă ceea ce bărbaților lor le-a fost imposibil, și anume să îl oblige pe regele francez de la acea vreme să vină cu o soluție la problemele lor.

În ciuda încercărilor pașnice de a-și câștiga propria identitate, sfârșitul secolului al XVIII-lea vine cu concluzia că mișcarea de emancipare a femeilor nu reușise să atingă efectele dorite, motiv pentru care femeile au înțeles că schimbări de natură revoluționară trebuie adoptate pentru a obține mult râvnita egalitate în drepturi. Era nevoie ca ele să ia atitudine și să își facă vocea auzită - secolul XIX reprezentând o perioadă propice din punct de vedere istoric pentru punerea în practică a ideilor acestora.

În consecință, femeile din Europa și nu numai, au început să lupte pentru afirmare prin intermediul participării lor active la ceea ce mai târziu va fi numit **Primul Val al Mișcării Feministe**. Diverse întâlniri și adunări au început să fie organizate cu scopul

de a discuta lacunele sistemului actual în ceea ce privește drepturile femeilor și totodată cu scopul de a găsi soluții pentru obținerea acestor drepturi. Statele Unite pot fi considerate ca fiind liderul acestui cult al adunărilor, găzduind în anul 1848 **Convenția de la Seneca Falls**, unde atât femei, cât și bărbați, s-au adunat pentru a discuta despre statutul actual al femeii și pentru a veni cu strategii în vederea organizării unor eventuale mișcări în masă ale femeilor.

După încheierea Conferinței, ideile discutate au fost puse cap la cap, fiind creată în consecință schița a ceea ce mai târziu va fi **Declarația drepturilor și sentimentelor**, întemeiată după modelul Declarației de Independență. Această declarație a jucat un rol crucial în ceea ce privește schimbarea punctului central de interes al mișcării de la drepturile femeilor în general, așa cum era cazul până acum, la sufragiu, la dreptul de vot al femeilor.

Spiritul revoluționar s-a extins cu repeziciune, trecând granițele Oceanului Atlantic, ajungând astfel până la continentul european, unde femeile au început să discrediteze ordinea socială și poziția femeii la acea vreme, în cadrul unor întâlniri de grup, ca de exemplu Langham Place Group din Londra, unde

primele activiste căutau soluții pentru obținerea egalității. Țări ca Danemarca, Olanda, Suedia, precum și Australia, Noua Zeelandă sau Persia s-au alăturat Primului Val al Mișcării Feministe, țări în care cuvântul „reformă” a devenit un leitmotiv atât în literatură, cât și în mass-media.

La sfârșitul acestui secol revoluționar, putem afirma că încercările femeilor nu au fost în zadar. Dorințele acestora au fost în cele din urmă ascultate și implementate de către un sistem patriarhal, la ușile căruia femeia părea să bată în zadar. Femeile au reușit astfel să obțină primele schimbări. În Marea Britanie, femeile măritate aveau acum dreptul de a fi stăpânele propriilor bunuri și de a le gestiona după bunul plac, în Brazilia au fost deschise primele școli elementare pentru fete, în timp ce Noua Zeelandă a fost prima țară, care în anul 1893, a oferit femeilor dreptul de a-și exprima votul în alegerile naționale. Iar încercările femeilor de a lupta împotriva unui sistem ce le dezavantaja nu au încetat aici. Secolul al XIX-lea a marcat numai începutul oficial al unei lupte pentru drepturi, ce dura deja de secole, al unei lupte ce avea ca scop câștigarea identității feminine.

Provocarea politică: Secolul al XX-lea și dreptul de vot al femeilor în jurul lumii

de Cojocaru Alexandra

Idei anchilozate, mentalități vetuste raționamente false și ridicole. Acestea au reprezentat unele dintre cele mai mari obstacole pe care femeile secolului al XX-lea le-au avut de înfruntat și ulterior, de doborât. În articolul de față, vom aborda principalele mișcări și acțiuni ce au avut ca scop fundamental obținerea de drepturi politice pentru femei. Prin optica cititorului modern, aceste „pretenții” par să li se cuvină tuturor cetățenilor, indiferent de gen și rasă, însă secolul al XX-lea este mărturia contrariului.

Dreptul de a vota, de exprimare a unei afinități politice, atât pe plan local, cât și național nu a fost mereu un drept universal. După cum am putut observa în secțiunea anterioară, secolul al XIX-lea a reprezentat momentul de început al mișcărilor inițiate de femei, iar secolul al XX-lea avea să fie o extensie a acestor inițiative, o extensie transpusă cu succes în realitate. Principalele revendicări pe care le aveau membrele mișcării erau legate de aspectul civil al problematicei feminine: de la dreptul de vot și implicit acordarea calității de cetățean cu drepturi depline, până la accesul nerestricționat la o educație de calitate, posibilitatea de a profesa în orice domeniu, precum și accesul la îngrijire medicală.

Până la izbucnirea Marelui Război, foarte puține state europene au acordat femeilor dreptul de a-și exprima opțiunile politice. Astfel, în Marele Ducat al Finlandei femeile au putut vota din anul 1907, urmând ca, alte două state nordice - Norvegia și Danemarca - să introducă votul acestora în 1915.

Problematica votului femeilor și-a găsit expresia desăvârșită în „mișcarea sufragetelor”, apărută inițial în Marea Britanie, pentru ca mai apoi să depășească barierele geografice. Un aspect important trebuie însă menționat. În ciuda magnitudinii de proporții a mișcării, Primul Război Mondial a acționat în general ca un factor de stagnare și a condus la sistarea acțiunilor sufragetelor la acel moment. Abia la sfârșitul conflagrației, Marea Britanie a adoptat Legea Reprezentării Poporului prin care se prevedea votul bărbaților și femeilor de peste 30 de ani, care îndeplineau criteriile de proprietate prevăzute de lege; urmând ca în 1928 toate femeile de peste 21 de ani din Marea Britanie să obțină dreptul de vot. În Europa perioadei interbelice, asistăm la multiplicarea acțiunilor ce pledau pentru egalitatea femeilor și bărbaților în viața politică. Astfel, Austria, Germania, Olanda și Polonia au acordat dreptul de vot femeilor în 1920, iar Spania în 1933. În România, femeile au putut vota începând din 1938, votul universal fiind consacrat de Constituția din același an, iar Franța a oferit dreptul de vot femeilor abia în anul 1944, în plin efort de război.

Mișcările sufragetelor au avut ecouri puternice pe teritoriul continentului american. Canada a acordat dreptul sufragiului în 1917, iar în Statele Unite femeile au obținut drepturi depline de vot prin adoptarea celui de-al 19-lea Amendament din 1919. În ceea ce privește SUA, trebuie să amintim particularitatea mișcării feministe, ce s-a dezvoltat drept o mișcare aboliționistă,

Un simbol etern al luptei pentru emancipare a femeii: Rosie the Riveter.

fiind cunoscută lupta femeilor, indiferent de rațiunile rasiale. Cu toate acestea, chiar dacă lupta a fost comună, criteriul rasial a determinat obținerea de drepturi civile și s-a desfășurat diferit în Statele Unite. Amerindienii au putut vota începând cu anul 1924, cetățenii americani asiatici au obținut cetățenia deplină în 1952, iar populația de culoare a fost împiedicată să-și exprime opțiunile politice până în anul 1965.

Izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial aduce după sine încercarea de manipulare a ideii de egalitate dintre sexe, prin încurajarea femeilor de a ocupa locurile de muncă din fabrici și uzine, rămase libere în urma înrolării bărbaților în armată. Inițial, a fost promovat rolul important al femeii în viața economică a statului, însă singurul scop urmărit era acela de susținere a efortului național de război. Era vorba de o acțiune temporară, fapt demonstrat de concedierile masive în rândul femeilor, odată cu terminarea războiului și întoarcerea bărbaților de pe front.

Acest lucru a generat o ripostă de proporții a femeilor împotriva viziunilor stereotipice, specifice patriarhatului.

În perioada postbelică, femeile din toate colțurile lumii au început să se implice activ în viața publică și s-au raliat scopului de a obține drepturi politice. Astfel, ele vor obține dreptul de a-și exprima opțiunile politice, Italia oferind dreptul de vot în 1946, India în 1947, Grecia în 1952, China și Mexic în 1953, Egipt în 1952, Elveția în 1971 sau Irak în 1980.

Putem observa că ideile cristalizate încă din secolul XIX nu au putut fi materializate decât un secol mai târziu, prin eforturi susținute, marșuri, demonstrații pașnice sau violente, acestea fiind guvernate de dorința de egalitate și universalitate a votului. Cu toate că secolul al XX-lea nu a atins scopul final, și anume, îndeplinirea egalității de gen, a fost totuși secolul decisiv pentru câștigarea drepturilor civile și politice, drepturi ce ne oferă în ziua de azi resorturile necesare în lupta cu provocările contemporaneității.

Lupta pentru afirmare

Femeile rup tăcerea

de Bădescu Daria-Alexandra

În paragrafele anterioare am trecut în revistă istoria mișcărilor sociale pentru câștigarea egalității între sexe și câteva încercări susținute de-a lungul timpului pentru dobândirea unor drepturi egale ale acestora. Dar ce ne rezervă secolul al XXI-lea, la aproape 100 de ani după ce femeile au câștigat dreptul la vot?

Un lucru este cert: lupta pentru egalitate continuă. Începând cu 1945, odată cu adoptarea Cartei Organizației Națiunilor Unite, a fost recunoscut la nivel internațional drept principiu fundamental faptul că bărbații și femeile se bucură oficial de aceleași drepturi. În ciuda acestui lucru, încă există țări care nu se identifică cu această reglementare. Potrivit Peace Corps, diferența între sexe este cea mai resimțită în regiuni precum Orientul Mijlociu, Asia de Sud și Africa, cu câteva excepții.

Așadar, diferența de gen a fost și este un subiect central al dezbaterilor și evenimentelor organizate de o varietate largă de ONG-uri din întreaga lume care încurajează egalitatea. În continuare, vom analiza câteva astfel de evenimente și campanii contemporane de impact, pentru a putea înțelege mai bine magnitudinea acestui curent și ecourile acestuia în mediul social.

Marșurile pentru Drepturile Femeilor din întreaga lume - 2017

Ziua de 21 Ianuarie 2017 a fost o zi memorabilă pentru istoria marșurilor care susțin drepturile femeilor. În timp ce în Washington avea loc faimosul marș anual "Women's March on Washington", unde au participat peste 500.000 de persoane, în alte state din America aveau loc demonstrații similare, unite de același scop. Mai mult decât atât, unele dintre cele mai importante capitale și cele mai mari orașe din toata lumea s-au alăturat mișcării. Orașe precum Sydney, Londra, Paris și Berlin au găzduit câteva dintre cele mai numeroase demonstrații. Conectate de același țel suprem, dorința de egalitate, aproximativ 4,7 milioane de oameni au mărșăluit la unison pe 21 ianuarie.

Mișcarea #MeToo

Mișcarea MeToo a început în 2017 cu o postare a actriței Alyssa Milano pe contul său de Twitter legată de cazul producătorului de la Hollywood care a fost acuzat de numeroase hărțuiri sexuale. În textul postării, actrița le cerea oamenilor să răspundă cu mesajul me too, dacă și ei au trecut printr-o experiență similară. Postarea a făcut înconjurul lumii, creând un val de declarații publice ale mai multor personalități, care au continuat să ducă mesajul Alysei mai departe. De asemenea, milioane de femei din toate colțurile lumii au susținut campania prin împărtășirea poveștilor proprii pe rețelele de socializare. Campania #MeToo a condus la reportul #HerToo, o inițiativă UNICEF, care a analizat

Mișcarea #MeToo a început în Social Media, ca urmare a unui scandal în care a fost implicat producătorul hollywoodian Harvey Weinstein.

statistici primite de la 9 milioane de fete, cu vârsta între 15 și 19 ani, care au fost hărțuite sexual.

Campania Red My Lips

Red My Lips este o organizație internațională care coordonează în fiecare an o campanie de conștientizare, ce aduce sub lumina reflectorului realități legate de violența sexuală, mituri ale violului și alte tipuri de hărțuire împotriva femeii. Campania are loc în aprilie și constă în răspândirea conceptului de buze roșii pe parcursul lunii, cu scopul de a exprima solidaritate și suport pentru victimele hărțuirilor. În timpul campaniei, cei care se implică distribuie fotografii și se implică în discuții marcate de hashtag-ul #RedMyLipsCampaign pe social media.

Trăim în era globalizării, dar drepturile femeii nu sunt recunoscute la nivel global. Câte sacrificii fizice și psihice mai trebuie ca acestea să îndure pentru a fi tratate egal?

Femei Minune de ieri și de azi.
Lupta pentru drepturile femeilor

și egalitatea de gen

De V. Alexe V., A. P. Bruyer, N. Pantic

O abordare a feminismului din partea protagonistelor care au trăit în timpuri și medii diferite și care au adus o nouă imagine asupra importanței cauzei pentru care luptă.

Egalitatea dintre femei și bărbați reprezintă o provocare zilnică, ce se manifestă pe termen lung. Mulți bărbați și femei contribuie la această luptă cotidiană, prin gesturi sau cuvinte simple, indiferent de sex, vârstă sau ocupație. Uneori, lupta pare dificilă, dar anumite figuri, care au devenit publice, sunt acolo pentru a ne aminti că renunțarea nu este o opțiune. Ele sunt un model pentru oricine luptă pentru o lume mai bună (și egalitară) zilnic. Femeile pe care urmează să vi le prezentăm, sunt exemple bune de urmat și au făcut ca această luptă să fie lupta lor. Acestea sunt modele de urmat pentru toate Femeile Minune din zilele noastre!

Simone de Beauvoir

Mamă a feminismului

De ce să vorbim despre Simone de Beauvoir când vorbim despre Femeile Minune de astăzi? Pur și simplu pentru că noii "luptători pentru egalitate" (așa îmi place să îi numesc) ar fi fost inspirați de predecesorii lor.

Prezența Femeilor Minune din zilele noastre se datorează Femeilor Minune de ieri, și ce reprezentantă a mișcării este mai bună decât Simone de Beauvoir?

Născută în 1908 și decedată în 1986 la Paris, este una dintre mamele fondatoare ale mișcării feministe în Franța, precum și în întreaga lume. Ea este încă citată în mod constant în cadrul dezbaterilor privind egalitatea de gen, recunoașterea de gen și feminismul.

Autoare și filosofă, ea s-a opus de tânăra căsătoriei și și-a dezvoltat gândirea în jurul libertății și autonomiei indivizilor, în special a femeilor.

În anii '70, ea a devenit o figură conducătoare în lupta femeilor pentru egalitatea socială. Înainte de aceasta, ea era deja considerată pionieră în

lupta pentru egalitate, prin cartea sa "Le Deuxième sexe", publicată în 1949, care a fost un real succes. Titlul este evocator, le amintește bărbaților că nu sunt singurii oameni (da, greu de crezut la acea vreme) și că femeile au, de asemenea, drepturi (Cum este posibil?). Ea și-a bazat cartea pe o singură întrebare: "Ce înseamnă pentru mine a fi femeie?" - o întrebare complexă, la care răspunde în cartea ei cu celebra propoziție: "Nu te naști femeie, devii." Construcția socială, dominația patriarhală, avortul tabu ... Multe subiecte, care mai de care de actualitate, sunt toate abordate în cartea ei. În timp ce a suportat multe critici în timpul ei, cartea sa este acum Biblie pentru multe persoane (bărbați și femei), în ceea ce privește filosofia și apărarea egalității de gen. În 2008, un premiu în onoarea ei, "Simone de Beauvoir pour la liberté des femmes", a fost creat în Franța.

Maya Angelou

Lumina de culoare

Poetă, cântăreață, memorialistă și activistă pentru drepturile civile, Maya Angelou a fost și rămâne în continuare o artistă cu un portofoliu impresionant pe care l-a lăsat moștenire. Dar arta ei nu este singurul lucru pentru care voia să fie amintită. Pe lângă realizările artistice, printre care avem șapte autobiografii, trei cărți de eseuri, câteva cărți de poezie, o listă de piese, filme și emisiuni de televiziune care se întind pe o perioadă de peste 50 de ani și zeci de premii și diplome onorifice, Maya Angelou și-a lăsat amprenta asupra procesului de emancipare a femeilor în general, precum și asupra femeilor de culoare din SUA anilor '70.

În ciuda unor controverse generate de descrierea ei, în autobiografiile sale, a diferitelor aspecte legate de lesbianism și a altor activități sexuale, lucrările sale au ajutat la deschiderea drumului pentru egalitatea de gen într-o perioadă în care acest concept nu era susținut, cu atât mai puțin în cazul femeilor de culoare.

Când lucrarea sa, "Știu de ce cântă pasărea în colivie" a fost publicată în 1969, atitudinea generală a fost în general pozitivă, unii susținând chiar că autobiografia ei a reprezentat o deschidere atât pentru scriitoarele de culoare, cât și pentru autobiografia afro-americană. Această lucrare a marcat ascensiunea ei la statutul de purtător de cuvânt al oamenilor de culoare, al femeilor și scriitorilor de autobiografii de culoare.

Billie Jean King

Campioana

Fostă jucătoare profesionistă de tenis nr. 1 mondial, Billie Jean King este una dintre cele mai iconice figuri ale tenisului profesionist din secolul trecut și o pionieră a egalității de gen în sport. Cu un număr de 39 de titluri Grand Slam în cariera sa, realizările ei atletice ar fi putut fi ușor considerate suficiente de către mulți alții, dar nu și de către ea.

Ea a susținut cauza sportivelor în tenis și, în 1973, a făcut lobby pentru premii egale în bani pentru bărbați și femei, în cadrul US Open din acel an. Într-un final, eforturile au fost răsplătite de găsirea unui sponsor ce a realizat acest lucru. Din acel moment, activitatea ei în ceea ce privește emanciparea femeilor și egalitatea de gen a crescut. În 1974, a fondat "World Team Tennis", singura ligă profesionistă a tinerelor tenismene de la acea vreme. Tot în 1974, a participat la fondarea revistelor "WomenSports" și "Women's Sports Foundation", cea din urmă fiind dedicată abilității femeilor prin asigurarea egalității fetelor în sport.

Nu în ultimul rând, în 2014, Billie Jean King a început "Inițiativa de Leadership Billie Jean King", o organizație non-profit, cu scopul de a aborda diferența de gen dintre bărbați și femei, în multe domenii, începând cu sportul și aria forței de muncă. Former World No.1 professional tennis player, Billie Jean King is one of the most iconic figures of professional tennis of the last century and a pioneer of gender equality in sports as well. With a total of 39 Grand Slam titles in her career, her athletic accomplishments could have easily be considered enough for many others, but not for her.

Sarmiza Bilcescu-Alimănișteanu

Avocata Minune

La sfârșitul secolului al XIX-lea, într-o perioadă în care lumea era dominată de bărbați, inclusiv în sfera politică, economică și socială, realizarea Sarmizei Bilcescu-Alimănișteanu a fost cu adevărat remarcabilă. A devenit prima femeie din Europa care a obținut diploma de licență în drept la Universitatea din Paris și prima femeie din lume cu titlul de doctor în drept.

A fost implicată activ în cercurile feministe din acea vreme, luptând pentru dreptul la educație pentru femei. Mai mult, a fost una dintre fondatoarele Societății Domnișoarelor Române și președinta Federației Femeilor Universitare, instituție care militează pentru drepturile femeilor în România din anul 1925.

Kirthi Jayakumar

Femeia ce construiește pacea

Născută în 1987, Kirthi este o activistă pentru drepturile femeilor indiene, o antreprenoare socială și, mai ales, o activistă pentru pace.

Adaptată 100% timpului ei, această tânără promovează valorile egalității, educației, păcii și feminismului în întreaga lume, prin diferite mijloace. Prin contul ei de Instagram poți descoperi un proiect numit Femcyclopaedia, în care ea postează portrete ale femeilor ce au inspirat lumea de-a lungul timpului, din întreaga lume și le prezintă poveștile sub forma acestor creații. Proiect ce a câștigat un premiu în 2017! Și acest premiu este doar unul dintr-un șir lung de premii câștigate ca răsplata pentru cărțile și activitățile sale umanitare.

Este, de asemenea, fondatoarea "Red Elephant Foundation", o inițiativă ce are la bază povestiri, construirea păcii civile și activismul pentru egalitatea de gen.

Activitatea asociației se bazează în principal pe conștientizare și educație.

Scopul este acela de a arăta consecințele inegalităților, ce generează acestea, problemele care decurg din ele și modul de schimbare a lucrurilor în viața cotidiană. Însuși principiul fundației este că fiecare dintre noi poate face diferența! Nu este nevoie să fii celebru sau bogat, fiecare persoană poate oferi ceva din sinele său.

Educația generațiilor tinere este necesară, iar Kirthi Jayakumar a înțeles bine acest lucru.

Educația este singura armă care poate face diferența fără violență.

Hoda Katebi

Bloggerița

Într-un articol în care am prezentat femei care au marcat dezvoltarea feminismului și ideea de emancipare a femeii, nu am căutat doar femei din aria activismului, ci și femei care și-au transmis mesajul într-un mod inedit și cine a făcut-o chiar și pentru grupurile țintă de nișă, cum ar fi sportive tinere sau femei de culoare. Această abordare a fost folosită pentru a sublinia natura polivalentă a problemei. Această ultimă prezentare nu va fi diferită. Persoana despre care scriem este din tânăra generație, Hoda Katebi, în vârstă de 24 de ani, o bloggeriță cu origini musulmane și iraniene, care a creat blogul de modă "Joojoo Azad". Ceea ce o face să fie perfectă pentru subiectul nostru este faptul că blogul ei de modă are influențe politice puternice, în sensul că ea, deseori, aduce în atenția publicului faptul că există o reprezentare media reductivă a femeilor musulmane purtătoare de hijab și corelează acest lucru cu diversele implicații pe care le poate avea.

Apariția ei în lumina reflectoarelor a venit odată cu apariția pe WGN News Chicago, pentru a-și promova cartea de fotografie, "Tehran Streetstyle", o apariție care a urcat în trend pe Twitter după reacția sa la încercarea prezentatorilor de a discuta despre armele nucleare ale Iranului, în loc de publicarea cărții sale.

De atunci, opinia ei a câștigat importanță în mediul online, acest lucru fiind tradus în anunțul unei noi platforme, "Joojoo Journal", un proiect care se dorește a fi o "publicație multilingvă, multimedia, în care vocile diasporei, marginalizate și 'subalterne' sunt ridicate", precum și un proiect de modă în Chicago, un brand de îmbrăcăminte unisex pe care îl proiectează, contribuind la legătura dintre costumele imigranților și casele mici de modă.

Diferența de gen în cifre

Ce înseamnă să fii femeie?

de Vladimir Alexe, Natasha Pantic, Alix Bruyer

O întrebare atât de complexă!

Mai mult de atât, această întrebare poate avea sute de răspunsuri diferite, în funcție de țara ta, religia ta, anturajul sau propriile interpretări.

Un lucru, cu toate acestea, nu se schimbă: lupta cu care se confruntă fiecare femeie din întreaga lume, într-un fel sau altul. Dar ce presupune întrebarea de mai sus într-un manieră obiectivă? Cum putem noi măsura exact „diferența de gen”?

Experiența ta ca femeie generează, desigur, cel mai important răspuns pentru sine. Dar toate femeile au experiențe și idei

diferite despre ce este într-adevăr „diferența de gen”, fiecare opinie nefiind mai puțin valoroasă decât cealaltă.

Statisticile, colectate de ONG-uri sau guverne, reprezintă un instrument folositor pentru monitorizarea situației din diferite țări și din întreaga lume într-o manieră obiectivă.

Cifrele – uneori șocante – oferă o idee generală despre munca realizată, dar totodată, identifică toate obstacolele cu care se confruntă femeile (și bărbații!) în continuare în vederea îndeplinirii egalității de gen.

Anul în care ultima țară din lume (Kuwait) a acordat dreptul de vot femeilor*. Prima țară a fost Noua Zeelandă în 1893. O luptă îndelungată, dar am reușit!

(*Amnesty International)

2015

2

Numărul femeilor ucise, în fiecare săptămână, de către partenerii lor în Marea Britanie, în 2016*. Violența împotriva femeilor se manifestă peste tot, chiar și în cele mai dezvoltate și bogate țări, în ciuda reclamelor, sensibilizării și tuturor asociațiilor care cresc gradul de conștientizare a temei. Membrii familiei sunt primii capabili să identifice semnele de violență și să acționeze. Fii vigilentă!

(*ONS)

Numărul țărilor care interzic avortul, fără a lua în considerare circumstanțele și riscurile mamei. Multe țări încă pedepsesc femeile pentru avort prin condamnarea la închisoare sau chiar la moarte. Acest drept fundamental este unul fragil chiar și în țări dezvoltate.

(Sondaj de opinie)

26

Procentul cu care femeile sunt predispuse să sufere răni grave în cazul accidentelor auto, deoarece dotările de siguranță sunt proiectate pentru bărbați. Multe lucruri sunt proiectate sau produse în conformitate cu nevoile bărbaților. Studiul citat arată cum din alegerile producătorilor de automobile pot rezulta riscuri de siguranță pentru toți oamenii.

47%

16%

Procentul ce reprezintă diferența de salariu între bărbați și femei în Franța, în 2017*. În majoritatea țărilor, femeile încă suferă de discriminare la locul de muncă, dificultăți în accesarea unor poziții cu responsabilitate și un decalaj salarial, în comparație cu bărbații.

(*INSEE)

Procent reprezentând numărul țărilor, recunoscute de ONU, conduse de o femeie. Acesta reprezintă 16 țări din 193*. În alte cuvinte, echitatea politică la cel mai înalt nivel este departe de a fi îndeplinită. Dar datorită educației, ce devine din ce în ce mai accesibilă, multe tinere intră în sfera științei politice și vor deveni liderii de mâine.

8%

(*UNWomen, 2017)

650
millioane

Numărul actual, la nivel mondial, al fetelor măritate sub vârsta de 18 ani. Aproximativ 12 milioane* de fete, de pe tot globul, sunt măritate forțat anual. Tragedie fundamentată de imaginea femeilor drept obiecte sexuale, aparținând soților lor, ce este mult prea prezentă în anumite culturi și tradiții.

(*UNICEF)

Poziția bărbatului în emanciparea femeilor

de Henadz Aleinik, Eleni Kritsidima, Konstantinos Tatsis, George Vlantis

Femeile și bărbații, fetele și băieții, trebuie să se bucure de aceleași drepturi, resurse, oportunități și protecții.

Una dintre multele întrebări care iau naștere odată cu studierea aprofundată a mișcării de emancipare a femeilor este legată de poziția bărbatului. Simt oare bărbații din ziua de astăzi că drepturile lor sunt încălcate odată cu extinderea drepturilor sexului opus?

36% dintre cei intervievați afirmă că nu se simt discriminați în aceste vremuri în care lupta pentru emanciparea femeilor joacă un rol atât de important. Afirmă, în schimb, că se simt egali cu femeile în ceea ce privește responsabilitățile, obligațiile și privilegiile atât în mediul profesional, cât și în viața de zi cu zi. Mai mult de atât, aceștia consideră că întregul proces de emancipare a femeilor este chiar necesar, percependu-l nu ca pe o luptă pentru niște drepturi firești, ci ca pe un mod de a crea o societate echilibrată, în care cetățenii sunt implicați în dezvoltarea și îmbunătățirea standardelor de viață.

Cea de-a doua întrebare aduce în discuție atitudinea bărbaților când vine vorba despre decăderea monopolului sexului tare în diferite domenii de activitate și acceptarea femeilor în acestea.

74% dintre cei intervievați nu au nimic de obiectat când vine vorba de acest subiect. O mare parte dintre ei afirmă că dacă numărul de locuri de muncă și calitatea muncii nu au în niciun fel de suferit, ei sunt dispuși să le ofere femeilor accesul în domenii de activitate, în care de regulă numai bărbații sunt acceptați. Împărtășesc aceeași părere și când vine vorba de sfera socială. Mulți dintre bărbații care au luat parte la acest sondaj adoptă o atitudine pozitivă vizavi de ascensiunea profesională a soțiilor lor și consideră că acestea pot crește chiar cu mult mai mult venitul familial decât ar putea-o face un bărbat. 26% dintre participanții la acest sondaj sunt pentru abordarea unei separări în sfera socială și profesională între femei și bărbați. Mulți dintre ei chiar consideră că este necesară crearea unor domenii de muncă pentru femei aferente celor pentru bărbați, în care acestea să își poată folosi la maximum potențialul.

Cea de-a treia întrebare pune problema reconcilierii femeilor și bărbaților dezavantajați. 92% dintre bărbații intervievați afirmă că cea mai bună cale pentru atingerea reconcilierii este reglementarea, încă de la bun început, a îndatoririlor, responsabilităților și privilegiilor dintre bărbat și femeie astfel încât balanța să fie echilibrată. De asemenea, aceștia au menționat ca fiind obligatorie egalizarea drepturilor femeilor și ale bărbaților în toate sferele de activitate accesibile, și anume admiterea obligatorie a femeilor pe locurile de muncă ale bărbaților și viceversa. Restul de 8% susțin că oferirea de beneficii părților „afectate” reprezintă o modalitate de reglementare a drepturilor. Totuși, extinderea acestor drepturi nu trebuie să se transforme în fanatism și nu trebuie să uite de esența conceptului de egalitate.

Pentru a putea oferi un răspuns la această întrebare, 100 de reprezentanți ai sexului tare au fost intervievați, având vârste cuprinse între 20 și 55 de ani. Principalele întrebări adresate acestora au fost: **1.** Simțiți că drepturile dumneavoastră sunt încălcate datorită emancipării femeilor? **2.** Cum percepeți faptul că hegemonia masculină prezintă în diferite domenii de activitate va avea de suferit de pe urma egalității în drepturi? **3.** Care considerați că este cel mai bun mod de a reconcilia bărbații și femeile defavorizate?

64% dintre bărbații intervievați au oferit un răspuns pozitiv la prima întrebare. Încercând să explice în ce cazuri sau în ce circumstanțe se simt defavorizați, 38% dintre aceștia au dat ca răspuns „sfera profesională”: în ceea ce privește angajarea, când vine vorba de o promovare, dar și în problemele de zi cu zi (timpul alocat pauzelor de masă, schimburile de tură, bonusurile la salariu etc.) Alți 8% au spus că „studiul, umarea unor cursuri de formare” ar fi răspunsul la întrebarea de mai sus. Ei afirmă că profesorii sau chiar comisiile de examinare adoptă o abordare mult mai prietenoasă când au de a face cu o femeie. În vreme ce restul de 18% afirmă că încălcarea drepturilor bărbatului și tratamentul inegal al acestuia sunt subiecte ce se afla la ordinea zilei. Este de menționat faptul că, în cele mai multe dintre cazuri, se pare că înșiși bărbații sunt responsabili pentru încălcarea propriilor drepturi, acordând prioritate femeilor nu datorită calităților profesionale, ci în baza unor aspecte externe.

Fiecare dintre bărbații intervievați a trebuit să răspundă de asemenea și la întrebarea: **credeți că motivul care stă la baza acestei atitudini incorecte este reprezentat de modul diferit de percepere a unei persoane în funcție de sexul pe care îl reprezintă?** Toți cei intervievați au răspuns pozitiv. Ei nu aruncă vina asupra sexului opus, ci asupra responsabililor cu distribuirea avantajelor și privilegiilor. După părerea lor, și bărbații ar trebui incluși în lupta împotriva discriminării de către femei.

Marele și vulgarul cuvânt cu 'F'

Interpretarea feminismului în ziua de azi

De Alana Daly Mulligan

Obraznic. Agresiv. Obstructiv. Problematic. Prea serios. Exagerat din punct de vedere politic. Mânie. Nebunie.

În funcție de locul în care privești, vei găsi fel de fel de definiții ale feminismului. Multe persoane interpretează, în mod greșit, feminismul ca fiind superioritatea femeii în fața bărbatului, asociind mișcarea feministă cu un roi de femei nervoase, care atacă orice afirmație ce iese din gura oricărei persoane, prost informate din punct de vedere politic, ce le iese în cale. Sau mulți interpretează feminismul ca fiind un act împotriva divinei datorii a femeii de a servi bărbatul și de a produce urmași. A te descrie ca fiind o feministă este văzut ca un fel de blestem - o rană auto-provocată care te ostracizează de societatea de rând, construită din secole de falsă informare și conservatorism patriarhal.

Totuși, dacă consultăm definiția din dicționar, ne este prezentată o cu totul altă imagine:

"Feminismul, credința în egalitatea dintre sexe din punct de vedere social, economic și politic" (Britannica Academic). Pe scurt, principalul obiectiv al feminismului este reprezentat de egalitatea între toți oamenii - indiferent de gen, sex, credințe politice, sociale sau context economic - nimeni nu este mai presus decât altcineva. Deci dacă acest concept de egalitate este atât de clar, de ce există probleme atât de mari când vine vorba de cuvântul care începe cu litera "F"?

În timp ce termenul de feminism este unul relativ modern, această practică a femeilor de a lupta pentru drepturile lor a existat încă de la începutul timpurilor, existând de-a lungul istoriei adunări de femei ce au luptat împotriva sistemului prin artă, literatură, spectacole, în domeniul academic sau chiar răzvrătindu-se de-a dreptul. Femeile au fost oprite de structurile patriarhale, însă asta nu le-a făcut să tacă. Această teamă că femeile vor câștiga puterea continuă să supraviețuiască și să otrăvească strădania de câștigare a egalității și a comunității, valori promovate de feminism. Frică variază de la comentarii jignitoare în mediul virtual la restricții legale făcute la adresa drepturilor femeilor, precum interzicerea avortului și inegalitatea salariilor, la sexualizarea excesivă a femeii în mass-media și dezvoltarea industriei pornografice, atacuri fizice, cultul violului în universități și la locurile de muncă, traficul de fete și tinere femei și, poate cel mai rău dintre toate, ignorarea femeilor care se confruntă cu astfel de nedreptăți.

În timp ce mișcarea feministă se află într-o continuă schimbare și evoluție pentru a se putea lupta cu ipocrizia zilelor noastre, convingerea ei fundamentală cum că toată lumea trebuie să fie egală iese la iveală, implorând obținerea unui răspuns la întrebarea: nu-i așa că feminismul este un cuvânt ce ar trebui introdus, încă de la vârste fragede, nu numai în vocabularul fetelor, ci și al băieților? Se pare că sistemul nostru educațional îngheață la auzul cuvântului feminism, neputând fi în stare să încadreze conversația despre egalitatea dintre sexe în timpul niciunei ore de curs - luând termenul doar din punct de vedere

Feminismul este mult mai mult decât o dezbatere despre gen, este un strigăt pentru schimbări sociale!

al definiției, ar trebui ca el să fie încadrat în timpul orei de educație sexuală sau ar trebui să nu fie atins și lăsat să fie explicat de către sursele de pe internet? Feminizarea cuvântului, dacă putem spune așa, a încetinit progresul datorită acestei feminizări care i-a fost, afirmă unii, pe nedrept atribuită. Acum mai mult ca niciodată, este favorizată apariția de noi sintagme, precum egalitarismul sau chiar umanitatea, toate acestea fiind mișcări importante, care nu înglobează însă toate convingerile feminismului. Este de înțeles faptul că societatea își dorește să redefinească mișcarea, neexistând dubii în ceea ce privește faptul că acțiunile trecute, asociate feminismului (adesea incorect numit astfel) au afectat reputația acesteia. Totuși, lăsând la o parte eticheta feministă, oamenii nu înțeleg ce înseamnă cu adevărat această mișcare. Avem nevoie de feminism pentru că înglobează egalitarismul și umanitatea, dar și mai important, militează pentru mult mai multe decât fac aceste mișcări. Avem nevoie de feminism pentru că încă avem nevoie de un spațiu în care să le oferim femeilor posibilitatea de a se afirma, de a explora ceea ce vor mai târziu să devină și de înțelege modul în care ele își pot aduce contribuția în această lume. A te numi feministă înseamnă a te răzvrăti împotriva acestui nume - feminismul este mult mai mult decât o dezbatere legată de egalitatea dintre sexe, este un strigăt pentru o schimbare socială. De aceea, acest blestem ar trebui șters de pe lista neagră. A reprezentat scânteia multor mișcări culturale, fie ele legate de dreptul la avort, egalitatea în căsătorie sau drepturile LGBT, iar acum feminismul stă la baza mișcărilor pentru mediul înconjurător, apărând drepturile mamei natură. Trebuie să ne învățăm copiii că a fi feminist înseamnă să crezi că îți poți îndeplini orice vis pentru că ești o ființă umană - și că două litere atribuite la naștere nu joacă niciun rol în felul în care un copil va fi tratat sau învățat să se comporte.

Raport social

Ce ar trebui să facă o femeie ca să își câștige dreptul la viață și la liberul arbitru?

de Ana Kaplarević, Taykan Sökmen, Irida Papaioannou

Când li s-a oferit posibilitatea să scrie o carte poștală oricărei persoane din viața lor, toate femeile refugiate de la un atelier de lucru aleg să scrie publicului larg - Europei sau politicienilor. Poate că acum este momentul pentru noi toți să înțelegem nevoia lor acută de a fi vizibile.

Violența bazată pe gen ar trebui considerată un motiv legitim pentru solicitarea azilului politic.

Violența bazată pe gen ar trebui să fie considerată o constantă legitimă în procesul de obținere a unui azil.

În contextul celor mai recente alegeri ale Parlamentului European, partidele eurosceptice și de extremă dreapta au avut câștiguri substanțiale în Uniunea Europeană. Însă, va rămâne de văzut cum rezultatele alegerilor or să fie reflectate în problematica crizei refugiaților și a tratamentului refugiaților. În timp ce lumea politică este lăsată în spatele ușilor închise, oamenii obișnuiți fac posibilul. Sara Ristic are 28 de ani și este absolventă de psihologie. Ea și-a investit cunoștințele și dorința de a face bine în acțiuni care au ca scop ajutorarea oamenilor ce și-au părăsit țara de proveniență din cauza izbucnirii crizei mondiale a refugiaților din 2015. De 2 ani și jumătate ea lucrează în Info Park-ul destinat refugiaților din Belgrad, Serbia, centru specializat în servicii de protejare, informare, comunicare și educare. Mai mult decât atât, Sara este implicată într-un program special dedicat fetelor și femeilor, program în care acestea pot beneficia de un spațiu sigur

unde se pot odihni, pot susține o discuție confidențială și se pot informa. Având în vedere faptul că Sara asigură suport psihologic pentru migranți, în special pentru fete și femei, ea ne-a dezvăluit că mai mult de 50% din totalul de refugiați de pe planetă sunt copii și femei - conform statisticilor globale (UNHCR). Tânara susține că datele acestea sunt invizibile, sugerând o exprimare a unor manifestări patriarhale. Când discutăm despre refugiați, stereotipul folosit este următorul: bărbat tânăr, ce deține un telefon performant, care încearcă să își găsească un job mai bun în Europa.

“Consider că cea mai mare problemă este că femeile refugiate nu sunt reprezentate în media și nu le este permis să vorbească în numele lor. În schimb, ONG-urile, diferitele organizații sau chiar bărbații din familiile lor, vorbesc pentru ele”, a mărturisit Sara. Ea ne-a atras atenția că femeile și fetele devin mult mai vulnerabile în urma diferitelor forme de violență pe care le suportă. Solicitarea de azil nu este oferită doar în contextul unei crize politice, a unui război sau a unei persecuții religioase. În Info Parkul din Belgrad se află multe fete minore din țări Africane Sub-Sahariene, care povestesc explicit cum au fugit și scăpat de proceduri de mutilare genitală feminină. Sara este de părere că violența bazată pe gen ar trebui considerată un motiv legitim pentru solicitarea de azil. De asemenea, ea susține că prevenția, emanciparea, diferite training-uri sau workshop-uri și extinderea de domiciliu sigure constituie un ajutor semnificativ, dar nu suficient. Cel mai important lucru care ar trebui realizat este creșterea vizibilității femeilor.

*O copilă ia parte la susținerea tinerelor de mâine,
în timpul unui marș al femeilor desfășurat în martie, în Los Angeles, California.*

Corpul meu. Alegerea mea.

În multe țări și state, avortul este considerat un drept al omului. Teoretic, femeile din toate colțurile lumii au dreptul de a decide ce se întâmplă cu corpul lor. În ciuda acestui fapt, atunci când teoria se transformă în practică, legile variază de la un stat la altul. În 2013, ONU a raportat că avortul este legal la cerere doar în 58 din totalul de 193 din statele sale membre. În general, avortul este legal în aproape toate țările din America de Nord, Europa, Asia și Australia. Însă, în majoritatea țărilor din Africa și Sudul Africii, femeile nu au acest drept. Aici nu vorbim doar despre așa numitele țări din lumea a 3-a, ci și despre țările « liberale », precum unele părți din Statele Unite ale Americii, unde este perceput un val persistent împotriva avortului.

În 2014, câteva studii au estimat că 14.9% din numărul de decese din 2013 au fost cauzate de avort - între 38, 336 și 49,843 de decese maternelor. Mai mult de jumătate dintre aceste decese se suspectează a fi înregistrate în țări Africane Sub-Sahariene. Problema este că femeile nu au drepturi egale și mijloacele necesare avortului. Mai mult decât atât, ele sunt expuse criticii sociale în ceea ce privește alegerile lor și nu au dreptul la decizie.

Femeile au acces limitat la fondurile pentru cercetare

Julie Klausner a spus odată: "De ce știința nu lucrează pentru a aduce credite femeii? Sau măcar să ne facă să luăm în considerare acele reclame de la L'Oréal care ne spun că merităm?". În ziua de azi, din ce în ce mai multe femei intră în ciclul de educație superioară. Se sesizează un progres, dar și un "efect al generației" persistent. Cu toate acestea, nu este atât de ușor să introducem femei în domeniul științei.

Mai mult decât atât, femeile din știință întâmpină numeroase probleme, care le împiedică să continue o carieră în domeniu, precum: nivelul de educație, criteriile de evaluare a performanței, lipsa recunoașterii capacității lor, lipsa suportului în ceea ce privește posturile de conducere și diferența de gen subconștientă.

Potrivit Institutului de Statistici UNESCO (august 2015), America Latină este pe locul 1 la participarea femeilor în domeniul științei, în timp ce în Europa numărul de cercetători femei crește pe zi ce trece. În ciuda acestor câștiguri, carierele academice ale femeilor din Europa rămân caracterizate de o puternică segregare atât verticală, cât și orizontală.

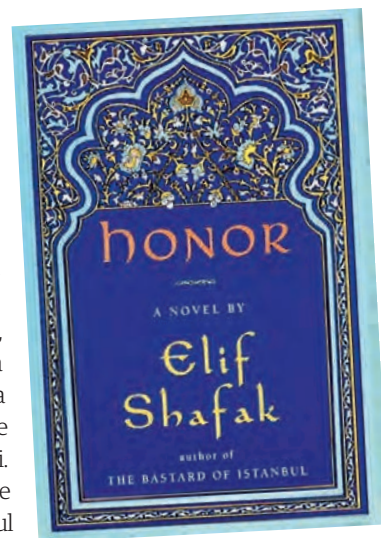
Criteriile de evaluare a performanței, lipsa recunoașterii și părtinirea inconștientă, pe motiv de gen, împiedică femeile să urmeze cariere în știință.

Egalitatea de gen trebuie să devină mai mult decât un simbol, ar trebui să fie imprimată în metalitatea generațiilor viitoare.

Arta și lupta pentru drepturile femeii

Elif Shafak este una dintre cele mai cunoscute femei scriitoare din Turcia care în principal se focusează pe contribuția femeilor în literatură. Teza sa de master a câștigat un premiu onorific de la una dintre cele mai importante asociații de Științe Sociale. Principalele sale arii de interes sunt orașul Istanbul, feminismul și drepturile femeilor, libertatea de exprimare, politica globală, Estul și Vestul. Autoarea susține că oamenii din Vest se consideră rigizi, protejați și stabili. Partea sa vestică crede despre Est că ar trebui să își ridice nivelul de implicare activistă, feministă și legată de drepturile omului. În operele sale, Shafak încearcă să explice balansul dintre Est și Vest din perspective feminine. La o conferință TedXGlobal, ea a spus: "Est, Vest, Sud și Nord e o mică diferență. Nu contează destinația, doar fii atent la drum, la drumul tău inițiativ." Shafak este, de asemenea, o activistă pentru drepturile femeii. Drept exemplu avem opera sa, *Honor*, care prezintă povestea unei familii de imigranți din Londra și credințele lor în uciderile din onoare. Eroina poveștii, Esma, încearcă să stabilească un echilibru între modul tradițional în care a fost crescută, lumea modernă și visele sale de a deveni scriitoare.

Elif Shafak își continuă activitățile sale drept militantă pentru drepturile femeii. Completând lucrările sale care au drept subiect principal libertatea de exprimare și alfabetizarea, ea este cunoscută și pentru titlul de avocat pentru drepturile minorităților și ale comunității LGBT. Pentru drepturi putem lupta într-o varietate de moduri. Elif alege arta.

Violența împotriva femeilor redată în numere

- Este estimat că **35%** dintre femeile de pe glob au experimentat la un moment dat în viață forme de violență psihică sau/și sexuală fie din partea partenerilor, fie din partea unor străini. Câteva studii naționale arată că până la **70%** dintre femei au experimentat violența psihică și/sau sexuală de la un partener intim pe parcursul vieții.
- **87.000** de femei au fost omorâte intenționat în 2017 la nivel global. Mai mult de **50.000** au fost omorâte de un partener intim sau un membru al familiei. Acest lucru înseamnă că **137** sunt omorâte de un membru al familiei în fiecare zi.
- Cel puțin **200** de milioane de femei și fete, care sunt încă în viață, au fost mutilate genital în **30** de țări cu statistici reprezentative de răspândire.

*Statistici și studii asupra Femeii, Națiunile Unite

Față în față cu realitatea

Copiii crescuți printre cărți: mamele singure se reîntorc în sistemul de educație

de Alana Daly Mulligan, Mircea-George Morar, Cristina-Simona Belli

***Ne creștem fiicele învățându-le
că pot deveni orice, dar nu le
îngăduim să devină nimic.***

*Mamele singure reprezintă anomalia sistemului
pe care sistemul însuși nu dorește să o susțină.*

Femeile sunt extraordinare. Sunt făuritoare de vieți, furnizoare de înțelepciune, ascultători răbdători și prieteni grijulii. Odată ce fetele sunt ajunse la maturitate, ele sunt obligate să respecte niște tipare impuse de societate în ceea ce privește parcursul obligatoriu al unei femei - iar în zilele noastre, educația este primordială în înțelegerea și urmarea acestui rit de trecere de la fată la femeie, care este urmat, conform celor mai multe dintre culturi, de căsătorie și procreare. Acesta este până la urmă un tipar nemilos creat de societate, tipar care nu ține cont de femeile care nu reușesc să se adapteze la acest ritual de transformare. El reprezintă o amenințare instituțională încă de când bărbății au început să înțeleagă noțiunea de autonomie feminină. Mamele singure sunt anomalia sistemului, anomalia cu care nici măcar sistemul însuși nu dorește să aibă de-a face. Sistemul prioritizează statutul de mamă în detrimentul încercării de îmbunătățire a situației sociale a acestor mame, chiar dacă această încercare de optimizare ar aduce mult mai multe schimbări vizibile atât în viața mamei, cât și a copilului. Mai mult, acest sistem stabilește,

poate în mod neintenționat, prin lipsa existenței unui sistem formal, bariere în calea tinerelor femei care își doresc să pășească din nou sau pentru prima dată în sistemul educațional universitar. Ca reporter, pentru mine este ușor să vă vorbesc despre aceste femei, însă întrebarea care trebuie amintită este: Cum se simt, de fapt, aceste femei? Ce tip de ajutor le este oferit acestora în momentul de față? Care sunt efectele asupra lor și asupra copiilor lor? Ca studiu de caz, ne vom axa pe Irlanda: o țară cu o istorie interesantă sau, am putea spune fără să exagerăm, sumbră, când vine vorba despre relația femeilor cu instituțiile statului. Irlanda este o țară ce cunoaște puterea instituționalizării, puterea acestei anomalii europene, efectele scandaloase ale întâmplărilor de la **Spălătoriile Magdalene**¹ bântuind până și în ziua de azi familiile vinovate. După ce am discutat cu două mame singure, una dintre ele absolvind în urmă cu peste un secol, iar cealaltă aflându-se încă la **al treilea nivel de carieră**² putut afla mai multe despre un sistem care pare mult prea împământănit pentru a putea fi îmbunătățit în vreun fel.

Am solicitat de asemenea sfatul unei doamne cu vaste cunoștințe în domeniu, dr. Diana Vasile: psihoterapeut cu o experiență de mai bine de două decenii, specializată în domeniul traumei familiale și al dezvoltării post traumatice, fiind cea mai în măsură să analizeze efectele reintegrării mamelor singure în sistemul educațional universitar. Care a fost cea mai importantă concluzie a discuției cu dr. Vasile? Stresul este primul cel mai important factor cu repercusiuni majore asupra mamei și a copiilor lor la întoarcerea acestora în sistemul de învățământ universitar. "De regulă, o femeie care urmează parcursul unei așa-numite dezvoltări firești nu ajunge în situația de a fi gravidă la o vârstă fragedă - la 18 sau 20 de ani; o astfel de femeie poate aștepta momentul prielnic și își poate gestiona sexualitatea și modul de a relaționa, în sensul în care va decide să devină mamă doar în momentul în care ea va simți că se află pe deplin pregătită, la nivel fizic și emoțional, pentru a da naștere unui copil. În mod

1) Spălătoriile Magdalene - cunoscute și sub denumirea de Aziluri Catolice Magdalene, erau locurile de "reeducare" pentru femeile considerate decăzute (prostitute, femei însărcinate, dar nemăritate etc.). Cu timpul, lucrurile au degenerat, iar fanatismul a fost dus la extrem, în jurul unora dintre aceste spălătorii fiind găsite zeci de cadavre de femei și de nou-născuți.

2) Nivelul trei de carieră - în Irlanda, acesta se referă la persoane adulte care se reîntorc în mediul universitar.

contrar, dacă o femeie devine mamă prea devreme, aceasta se va confrunta cu un nivel de stres ridicat, deoarece conflictul care ia naștere între propriile nevoi și nevoile copilului o vor pune într-o situație pe care nici măcar ea nu va fi capabilă să o gestioneze în totalitate."

Emma Murphy: mamă singură, în vârstă de 25 de ani, studentă la Asistență Medicală în anul doi la Universitatea College Cork, membră activă a Clubului de Scrimă a universității și studentă dedicată, pasionată de domeniul de activitate ales și impulsivă de dorința de a lua parte la îngrijirea copiilor. Emma are un băiat, pe Nathanael, care a însoțit-o la interviu, plin de energie și greu de convins să ia loc pe scaun alături de mama sa, în ciuda încercărilor mele de a-l mitui, promițându-i ciocolată la sfârșitul interviului. Fără îndoială că cei doi sunt de nedespărțit. "Sunt mult mai încrezătoare când se află și el lângă mine", mi-a spus Emma înainte să începem, schițând un zâmbet de ușurare în timp ce micuțul se așeza cu grijă în brațele ei. Însă nu totul a fost de la început numai zâmbete pentru cei doi. Confruntându-se cu fel de fel de provocări, Emma și Nathanael s-au văzut nevoiți să își părăsească casa în care locuiau și să se mute mai apoi în adăpostul pentru femei, unde au locuit pentru o perioadă de șase luni înainte de a-și putea închiria propriul apartament, lucru care în sine a reprezentat o experiență dificilă. "Mai avem mult de așteptat până să primim ajutor din partea guvernului, însă eu încă sper, deși există o listă interminabilă. Mai mult chiar, primim deja indemnizație pentru chirie, iar acest lucru ne îngreunează șansele de a găsi un proprietar care să accepte în chirie o mamă singură, fără un venit concret."

Sprijinul financiar oferit de către guvern prezintă mari lipsuri când vine vorba de a oferi ajutor părinților singuri din Irlanda, deși 16,5 milioane de dolari au fost alocate în acest scop în anul 2017, urmărind să îmbunătățească accesul la nivelul 3 de carieră al părinților singuri și al persoanelor provenind din medii marginalizate. Însăși Emma povestește că experiența ei cu acest sistem se aseamănă cu un labirint, cu un amalgam de informații total lipsit de transparentă, combinat cu încercările disperate ale organizațiilor pentru tinere femei, care au făcut tot posibilul pentru a contribui la continuarea studiilor ei. Puține informații există legate de oferirea acestui sprijin. Și chiar dacă există, accesul la acestea este destul de limitat, mai ales când se aduce în discuție acea indemnizație nesemnificativă pentru îngrijirea copilului, subiect care a fost dezbătut deja de nenumărate ori în presă. În vreme ce suma necesară pentru îngrijirea unui copil se ridică la 135 de dolari pe săptămână, Emma primește numai 15 dolari.

Tammy Darcy este cea de-a doua mamă singură pe care am intervievat-o, mamă a patru copii și președintă a mult premiatei întreprinderi sociale Shona.ie. Site-ul este o platformă dedicată tinerilor femei, ce are ca scop celebrarea femeilor în general și mai ales, a acelor femei din întreaga lume ce răspândesc în jurul lor o atitudine pozitivă, fiind abordate în acest scop pe platformă fel de fel de subiecte. De la sexualitate la agresiune în mediul virtual, Shona.ie reprezintă un spațiu virtual sigur pentru a le ajuta pe femei să se simtă puternice, să găsească modelele, exemplele de care aveau nevoie în viețile lor și de a învăța să devină ele însele eroii care își doreau să fie. Acest subiect al modelelor de viață este unul deosebit de important pentru Tammy, care ea însăși a reușit să găsească un model de urmat, citind cartea "Age of Oprah", după ce a realizat că între ea și frumoasele femei rețușate

Emma Murphy are 25 de ani, e studentă la Asistență Medicală la College Cork și își crește singură băiețelul de 5 ani, Nathanael.

de pe copertele revistelor extravagante nu există absolut nicio conexiune. Tammy și-a început cariera în mediul universitar în urmă cu aproximativ 15 ani, având o poveste similară cu cea a Emmei. Când, la vârsta de 18 ani, a devenit o mamă, a fost nevoită să învețe ce înseamnă să fii părinte singur. "Dacă aveai un copil la o vârstă fragedă, ți se pune imediat eticheta de femeie de moravuri ușoare, motiv pentru care m-am simțit întotdeauna nedreptățită. Aveam mereu impresia că oamenii mă percep într-un mod diferit, așa că mult timp am adoptat o atitudine defensivă. A durat ceva timp până am ajuns să decid în cele din urmă că trebuie să mă gândesc doar la mine și la familia mea." Așa că la vârsta de 25 de ani s-a înscris într-o noapte la facultate, iar între timp a absolvit-o deja și se află acum la al doilea master. Tammy deține acel spirit de învingător, iar acest lucru se reflectă în viața ei: este mamă a patru copii, propria sa șefă și în curând absolventă a trei programe de studiu. Este de la sine înțeles că nu a fost ușor pentru ea să obțină toate aceste lucruri, mai ales că suportul oferit de către guvern părea să fie la fel de deficitar acum 15 ani pentru Tammy pe cât este acum și pentru Emma. "Studiam noaptea pentru că în timpul zilei munceam. Am rămas însărcinată cu cel de-al treilea copil când încă mă aflam pe la mijlocul perioadei de studiu, iar asta a fost o adevărată provocare. Apoi, în ultimul an de studiu, aveam în grijă un nou-născut și îmi era greu să particip la toate cursurile, iar la vremea aceea studenții cu astfel de probleme nu erau deloc susținuți. Trebuie să fi existat vreun tip de suport, fie el financiar sau moral, pentru studenții la zi, însă norocul meu a fost că am avut familia și prietenii pe care m-am putut baza, nu numai în nopțile pe care eram nevoită să le petrec la facultate, dar și în nopțile în care stăteam până târziu să învăț; chiar nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul lor. La vremea aceea, existau foarte puține resurse financiare pentru studenți și mai ales pentru cei care nu reușeau să ajungă la toate cursurile. Erai nevoit să plătești integral taxele, ceea ce însemna că studiul nu era accesibil tuturor." Deci, cum își gestionează mamele singure munca, educația și viața de familie la vârste fragede? Dr. Vasile susține că ajutorul din partea familiei și prietenilor este de un real folos în cazul acestor femei, reprezentând o structură socială imperios necesară.

"Mamele singure au nevoie de suport social, au nevoie de relații, de prieteni, de familie și susținere din partea persoanelor din

jurul lor”, spune psihologul, afirmație susținută deja și de Emma și Tammy.

Pe de o parte, Tammy a fost norocoasă să aibă parte de susținerea familiei și a prietenilor, care au văzut în ambiția ei de a continua al treilea nivel de carieră o extensie a ceea ce Tammy era odată: o studentă inteligentă, plină de încredere, ambiție și motivație. În ciuda sprijinului, Tammy a simțit de multe ori că eforturile ei nu sunt pe deplin înțelese: “Făceam practic o facultate la zi, deși eu puteam ajunge doar parțial la cursuri – volumul de muncă însă era același, ceea ce a făcut ca această experiență să fie una destul de dificilă. Și poate că familia și prietenii mei nu au înțeles în totalitate cât de mult am fost nevoită să mă implic și cât de mult a trebuit să muncesc pentru a-mi atinge scopul.”

Pentru Emma, faptul că după terminarea programului de la creșă trebuia să se ocupe singură de creșterea copilului ei, a dus la o nevoie disperată de ajutor. Din fericire, una dintre organizațiile pentru tinerele femei i-a întins o mână chiar când avea cea mai mare nevoie. “Ajunsesem în punctul în care se putea vedea cu ochiul liber că am nevoie de sprijin”, spune Emma, admitând, în ciuda reținerii ei de la început de a cere ajutorul altora, că a încerca să menții o balanță între a crește un copil și a termina o facultate este o muncă extrem de dificilă. Echilibrul este greu de atins. Cu un program încărcat la facultate pe timpul zilei și cu responsabilitățile de mamă care o așteaptă acasă după-amiezile, este o adevărată provocare pentru Emma să își găsească timp să învețe, și când o face, simțul de vinovăție este prezent în mod acut. Această vinovăție se simte la orice pas, e o presiune constantă ce vine peste încercarea de a face față cerințelor din partea facultății, neputând astfel să petreacă timp cu fiul ei, dar este în același timp o presiune pe care o resimte și din postura de părinte, fiind criticată de un sistem, de care ea și fiul ei încearcă să scape. “Merg la creșă și cei de acolo îmi spun că băiatul meu nu se simte bine pentru că se află tot timpul la creșă și pentru că simte nevoie de a sta cu mama lui. **Fac toate aceste sacrificii pentru noi amândoi, dar ajung să îmi pun întrebarea: merită oare sacrificiul când văd că el este tot timpul supărat, iar acest lucru mă supăra la rândul meu și pe mine?**”

A încerca să menții o balanță între a fi o mamă care ține cont de nevoile ei și în același timp și de nevoile fiului ei este dificil. Dacă această balanță nu este înclinată corect, rezultatele sunt, după cum studiile afirmă, apariția anxietății, a depresiei și a unui nivel scăzut de autocontrol, atât în cazul mamei, cât și al copilului. Concluzia doamnei doctor Vasile este aceea că încercarea de gestionare a stresului mamei, ca de exemplu stresul de la facultate, conduce la și mai mult stres atât pentru mamă, cât și pentru copil, care, după cum vă imaginați, nu reprezintă tocmai idealul. Dar totul este relativ și variază de la un caz la altul. Reîntoarcerea în mediul universitar ajută la sporirea nivelului de încredere de sine și autocontrol, însă depinde și de gradul de stres implicat în această ecuație și de caracteristicile fiecărui copil în parte: vârsta acestuia, momentul în care mama decide să se reîntoarcă în mediul universitar etc. Modul în care mama se simte joacă un rol important în dezvoltarea copilului, după cum afirmă doctor Vasile în urma studiilor consultate, care confirmă că o relație mamă-copil bazată pe stres și anxietate duce la existența unor copii care sunt legați de părinții lor prin intermediul acestor două tipuri de emoții. Totuși, încă odată, totul este relativ și variază de la un caz la altul.

“Relația dintre o mamă singură și copilul ei este fie bazată pe anxietate, fie pe diferite grade de neglijență. Copiii, și în mod special nou-născuții, au fel de fel de nevoi care se leagă de prezența fizică și emoțională a mamei. De aceea, nivelul de stres al mamei joacă un rol destul de important”, spune psihologul.

Tocmai asta este, nu-i așa? Educația în epoca modernă reprezintă o provocare, o luptă pentru cei proaspăt ieșiți din nivelul doi de carieră. Reprezintă o perioadă de dezvoltare, o perioadă menită să te ajute să înțelegi ceea ce ești și ceea ce vrei să devii. A încerca să ajuti o altă persoană să își înțeleagă dorințele și nevoile la o vârstă crucială, în timp ce și tu încerci să te descoperi pe tine este fără îndoială un examen în sine, unul care pune întrebarea: de ce ar dori cineva să se întoarcă în mediul universitar dacă se simte atât de presat?

Pentru Emma, această experiență a fost una care i-a deschis multe uși, deși la început cheile acestora păreau să fie ascunse.

“Trebuia să fac ceva pentru a ne îmbunătăți viața, pentru a avea mai multe opțiuni”, afirmă ea fermă. “Întotdeauna mă emoționez când oamenii mă întreabă de planurile mele pentru următorii cinci ani, pentru că sunt conștientă cât de imprevizibil este totul. Sper doar să îmi finalizez studiile, ca să pot călători apoi cu copilul meu – vreau să îi ofer posibilitatea de a vedea lumea și de a locui chiar într-o altă țară, de a experimenta locuri noi. Îmi doresc ca el să fie fericit, ca niciunul dintre noi să nu sufere. Îmi doresc ca el să aibă un model de urmat. Multe lucruri vin la pachet cu viața de părinte singur – **noi știm că putem face lucrurile mult mai bine și de aceea continuăm să încercăm.**”

Ca și Emma, Tammy cunoaște acest sentiment de vină care vine odată cu reîntoarcerea în mediul universitar. “Mă simt vinovată 100% din timp – întotdeauna am făcut-o și întotdeauna o voi face, încă din ziua când m-am reîntors în mediul universitar.” Asta e ceea ce îmi povestește ea și mă asigură că transparența este punctul-cheie când vine vorba de relația cu copilul, după care primesc și explicația pentru acest lucru: „Dacă lucrezi full-time și pe deasupra te mai ocupi și cu studiul, atunci trebuie să le explici foarte clar copiilor tăi de ce faci toate aceste lucruri. Îmi doresc ca ei să aibă o viață mai bună decât am avut eu. Vreau ca ei să aibă modele mult mai bune decât am avut eu. Câteodată ei cedează, mai ales în zilele când lucrez de dimineață până seara, iar când ajung acasă tot mai am de lucrat câteva ore, dar încerc să le explic că sunt și eu o persoană ca oricare alta, o persoană ce are propriile ei dorințe și idealuri ce trebuie îndeplinite și că nu trăiești 25 de ani, creându-ți propria ta autonomie ca mai apoi să trebuiască să renunți la tine în favoarea dorințelor și nevoilor altora. **Nu vreau ca fiica mea să crească cu ideea că de îndată ce va avea copii propria ei viață va lua sfârșit și că visurile ei vor deveni irelevante.**” Se pare că visul de a avea totul există doar parțial, fragmentar. Totuși, modul în care privim viața este un mozaic de culori și nuanțe diferite și doar pentru că fragmentele nu se alipesc perfect, asta nu înseamnă că imaginea de ansamblu este complet distrusă. Tammy însăși este dovada că lucrurile pot fi îndreptate, că viața dificilă, întunecată pe care a dus-o în trecut poate fi transformată într-o explozie de lumină și culoare care îi conturează astăzi viața. Ea reprezintă totodată femeia secolului al XXI-lea, care se poate adapta în orice situație. Să luăm drept exemplu munca ei pentru Shona.ie., abordarea ei delicată a feminismului, fiind mamă și în același timp propria ei șefă. **„Eu sunt dovada că un copil pe care l-am avut la 18 ani nu a fost defavorizat datorită faptului că eu eram o mamă tânără.”**

De văzut

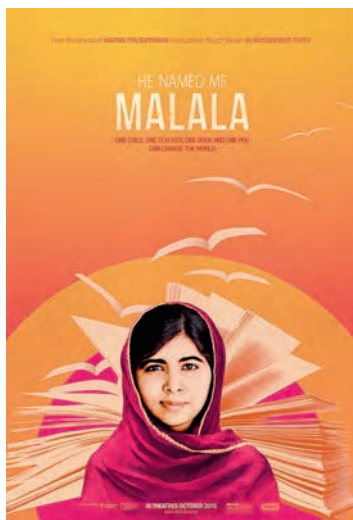
De citit

De ascultat

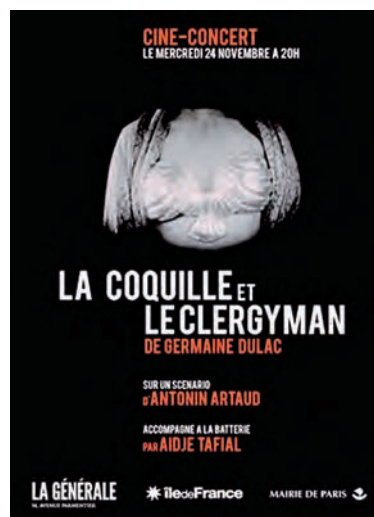
Aici veți regăsi o selecție de filme, biografii, filme documentare și cărți, toate pe tema egalității de gen. Acestea vă vor oferi divertisment și vă vor ajuta în același timp să descoperiți informații noi legate de acest subiect.

de Eliza Vasilescu, Sebastian Berchesan

Eu sunt Malala
(2015)

Un documentar despre una dintre cele mai puternice femei activiste, Malala Yousafzai (născută în anul 1997), care a luptat și încă luptă pentru drepturile femeilor și în special pentru drepturile femeilor la educație. Povestea ei este cu siguranță una dramatică: Malala își dorea să meargă la școală, în ciuda tuturor împotrivirilor întâmpinate în țara ei. Datorită dorinței ei de a obține acces la educație, un pistolier taliban a împușcat-o la vârsta de 15 ani. Din fericire, s-a vindecat și a putut lupta în continuare pentru accesul femeilor la educație în Pakistan. Pentru curajul ei extraordinar, Malala a fost laureată a premiului Nobel pentru Pace în 2014.

The Seashell and the Clergyman
(1928)

Se prea poate ca aceasta să fie prima manifestare a feminismului din industria filmului. Este primul film în care corpul femeii nu aparține bărbatului, ci ei însăși. Printr-o serie de efecte speciale revoluționare, creația artistică a lui Germaine Dulac aduce în prim-plan visul unui preot de a obține favorurile femeii unui alt bărbat. Deși actorul principal încearcă să ajungă la trupul femeii, să îl vadă și să îl atingă, pică de fiecare dată victimă propriilor jocuri murdare. Totuși, prin intermediul acestui film, femeile încep să fie prezentate ca având personalități puternice, egale bărbatului.

O conferință TEDWomen Talk din 2015 ținută de către sociologul Michael Kimmel. Este fundamental să urmărim această conferință pentru a înțelege de ce egalitatea de gen este atât de importantă pentru oamenii din lumea întreagă - și nu doar pentru femei. Evidențiază, de asemenea, diferențele rasiale ce joacă un rol important în egalitatea de gen, unele femei fiind tratate mai rău decât altele în funcție de culoarea pielii sau apartenența la o anumită cultură. Această conferință a atras și încă atrage atenția asupra importanței promovării egalității de gen.

Mass media as a tool for women's empowerment

Participanți / Participants:

Agata Krzastek - Poland, Alana Daly Mulligan - Ireland, Alix Bruyer-Petrizelli - France, Ana Dumitrescu - France, Ana Kaplarevic - Serbia, Anastasia Florea - Republic of Moldova, Anastasia Ursu - Republic of Moldova, Beatrice Porumb - Romania, Daniela Burduniuc - Republic of Moldova, Eleni Kritsidima - Greece, Eliza Vasilescu - Romania, Georgios Vlantis - Greece, Henadz Aleinik - Belarus, Jacques Rao - France, Konstantinos Tatsis - Greece, Mircea Morar - Romania, Natasa Pantic - Serbia, Sebastian Berchesan - Romania, Spyridoula Papaioannou - Greece, Taykan Sokmen - Turkey, Valeria Dumitru - Republic of Moldova, Victoria Popescu - Romania, Volha Kastsyukova - Belarus

Echipa de organizare / Organizing team: Comisia Națională a României pentru UNESCO/ National Commission of Romania for UNESCO:

Ani Matei, Iulia Juganaru, Iris Constantin, Cristina Butescu, Cristina Molea, Rodica Precupetu, Alexandra Timofte, Andrada Baba, Aurelian Mohan, Andreea-Florentina Mircia, Alexandra Cojocaru, Daria-Alexandra Badescu

Burda Romania:

Susana Pletea, Mara Coman, Mihai Nicolae, Diana Colcer, Cristian Garcia

TVR/ Romanian National Television:

Roxana Gheorghe, Dan Obada

Coordonator Proiect / Project Coordinator:

Expert CNR UNESCO dr. Daniela Popescu

SURSE / SOURCES

- "19th Century Feminist Movements", Introduction to Women Gender Sexuality Studies, <https://courses.lumenlearning.com/suny-introwgss/chapter/19th-century-feminist-movements/>.
- "Milestones in Women's History: A Timeline", February 26, 2019, HISTORY, <https://www.history.com/topics/womens-history/womens-history-us-timeline>.
- "Women's Rights", The National Archives, http://www.nationalarchives.gov.uk/pathways/citizenship/brave_new_world/women.htm
- "Women's Suffrage. A World Chronology of the Recognition of Women's Rights to Vote and to Stand for Election", Inter-Parliamentary Union, <http://archive.ipu.org/wmn-e/suffrage.htm>.
- Blanca Rodriguez Ruiz, Ruth Rubio-Marín (edn.) The Struggle for Female Suffrage in Europe: Voting to Become Citizens, Leiden, 2012.
- Bonnie Eisenberg, Mary Ruthsdotter. „History of the Women's Rights Movement”, 1988, National Women's History Alliance,
- Claire Landsbaum. "An Estimated 3.2 Million People Participated in Women's Marches Across the Country", January 23, 2017, The Cut, <https://www.thecut.com/2017/01/an-estimated-3-2-million-participated-in-womens-marches.html>.
- Diane Atkinson. The Suffragettes In Pictures, History Press, 2010.
- <https://nationalwomenshistoryalliance.org/resources/womens-rights-movement/history-of-the-womens-rights-movement/>.
- Hugh Fraser. "Franchises (women)". The Representation of the people act, 1918 : with explanatory notes, London, Sweet and Maxwell, 1918, pp. 73-76.
- Jackie Cavedon. "Nineteenth-Century European Feminism", Guided History, <http://blogs.bu.edu/guidedhistory/moderneurope/ipek-bilici/>.
- Nadja Sayej, "Alyssa Milano on the #MeToo movement: 'We're not going to stand for it any more' ", The Guardian, <https://www.theguardian.com/culture/2017/dec/01/alyssa-milano-mee-too-sexual-harassment-abuse>.
- Red my lips, <http://www.redmylips.org/who-are-we>.
- Zoë Miller, "When women got the right to vote in 25 places around the world", February 19, 2019, INSIDER, <https://www.insider.com/when-women-around-the-world-got-the-right-to-vote-2019-2>.

Fiecare participant își asumă întreaga responsabilitate asupra textului redactat, acesta fiind produsul propriei munci. / Each participant takes full responsibility upon his own material, being the product of its own work.